

Arrest

**nr. 225 417 van 30 augustus 2019
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat N. AHMADZADAH en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 3 februari 2017 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 10 februari 2017 om internationale bescherming. Op 20 februari 2019 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 21 februari 2019 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse en de Russische nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van origine te zijn. U bent geboren op 15 mizan 1350 volgens de Afghaanse kalender (AK) (7 oktober 1971 volgens de Gregoriaanse kalender) in het dorp Dadakhel in de provincie Panshir. U verhuisde toen u erg jong was naar de stad Kabul. U werkte als handelaar in auto-onderdelen die u importeerde vanuit Rusland. Vanaf 12/01/1394 AK (1 april 2015 GK) tot één maand voor uw vertrek werkte u voor Alpha United Logistics Company als stock en workshop manager.

U was aan het werk bij Alpha United toen de taliban u opbelden en vroegen om hulp. Ze belden u enkele keren maar u dacht dat het uw collega's of vrienden waren die een grap met u uithaalden. Nadien stemde u in om met enkele personen af te spreken aangezien u dacht dat het om een zakenvoorstel ging. U sprak af in de wijk Panshat Family. Deze mensen probeerden u te overtuigen van het nut van de jihad en vroegen uw samenwerking bij het uitvoeren van een terroristische aanval. U werkte immers voor een bedrijf dat voertuigen van de overheid en Amerikanen onderhield en herstelde. U wilde in werkelijkheid dit voorstel niet aanvaarden maar op dat ogenblik zag u geen andere mogelijkheid, en dus stemde u in. U was bezorgd door wat er net was gebeurd en de volgende dag besprak u het met de Financial Officer van Alpha United, die tevens de broer was van uw baas. U werd als gevolg van wat er was gebeurd overgeplaatst naar het centrale bureau van het bedrijf in Taymani. Nadien werd u gebeld door de taliban met de vraag om voort te maken en u werd bedreigd dat u zich in gevaar bracht. Op 4 jeddi 1395 AK (24 december 2016 GK) was u op weg van uw werk naar huis toen u op de markt nabij uw huis werd benaderd door vier personen in een terreinwagen. Ze wilden u met geweld in het voertuig krijgen maar u kon ontkomen en vluchtte naar uw huis. U belde de man van uw zus. Toen hij enkele uren later aankwam schreef u uw verklaringen neer van wat u net was overkomen. Zo doende kon u een klacht indienen bij de politie. Diezelfde nacht ging u naar het huis van een goede vriend, waarna u naar Shamali in Qarabach trok. U bleef er één maand ondergedoken tot uw reis naar Europa voorbereid was. U vertrok op 2 dalwa 1395 AK (21 januari 2017 GK) en na een reis van ongeveer veertien dagen arriveerde u op 3 februari 2018 in België. U deed een verzoek om internationale bescherming op 10 februari 2017.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gerekruteerd, gedood of ontvoerd te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten neer: uw taskara, uw werkcontract bij Alpha United Logistics, een bedankingsbrief van uw werk, een werkbadge van Alpha United Logistics, uw militair boekje, de taskara's van uw vrouw, zoon en dochter, uw huwelijksakte, een briefomslag waarmee deze documenten u werden opgestuurd, vluchtgegevens van Turkish Airlines en een medisch attest uit België. Ook legt u een kopie neer van een klacht bij de politie, een werkvergunning, een krantenartikel en een werkvergunning van uw eigen bedrijf.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen, gezien u met psychologische problemen kampt. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om u op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw psychologische problemen, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Inzake uw psychische problemen, die u staaft met een verslag van een psychotherapeut die stelt dat u lijdt aan een depressie met slaapproblemen, aan concentratieproblemen en aan geheugenproblemen, moet worden opgemerkt dat er geen enkele aanwijzing of bewijs bestaat van een verband tussen uw gezondheidstoestand en de door u aangehaalde feiten waardoor u Afghanistan heeft verlaten. Uit het verslag blijkt niet hoe het onderzoek is gevoerd en op welk vlak uw geheugenproblemen slaan. Ook kan nergens uit het medisch stuk opgemaakt worden dat u gezien uw klachten niet de capaciteiten zou hebben uw verzoek mondeling toe te lichten, gezien u ook tijdens de persoonlijke onderhouds sessies

vlot op de vragen heeft kunnen antwoorden en ook steeds positief heeft geantwoord op de vraag of u alle vragen goed heeft begrepen (notities persoonlijk onderhoud CGVS1 d.d. 3 juli 2018, p.14 ; notities persoonlijk onderhoud CGVS2 d.d. 4 oktober 2018, p.15). Daarenboven wordt vastgesteld dat u in staat bent uw verhaal chronologisch en gestructureerd te vertellen en dat uw gehoor rijk is aan details, met de daarbij horende data (zie bijvoorbeeld CGVS1 p.4-7; CGVS2 p.12). Bovendien moet worden opgemerkt dat u gedurende de persoonlijke onderhouden vlot op alle vragen heeft kunnen antwoorden en dat noch u noch uw advocaat op het eind van uw onderhouden aangaven dat u geen adequate verklaringen kon afleggen (CGVS1 p. 13-14 & CGVS2, p. 14). Bijgevolg kunnen de door u verklaarde geheugenproblemen geen verklaring zijn voor de vastgestelde tegenstrijdigheden, ongeloofwaardigheden en lacunes in uw asielmotieven. Tot slot dient te worden opgemerkt dat een psychotherapeut geen erkende dokter is die een dergelijke medische diagnose kan stellen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Op basis van uw verklaringen dient te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gerekruteerd of gedood te worden door de taliban (CGVS1, p.11-12; CGVS2, p.13). Enkele inconsistenties en opvallende vaststellingen in uw verklaringen verhinderen echter dat er aan uw asielmotieven geloof kan worden gehecht.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw beweringen dat u geen geloof hechtte aan de drie telefoontjes die u voorafgaand aan uw ontvoering zou hebben ontvangen (CGVS1 p. 9-10). Gevraagd waarom u die telefoontjes niet ernstig nam antwoordt u dat u dacht dat het uw vrienden of collega's waren die u wilden storen omdat u niets te maken had met de taliban en u dan ook niet kon weten dat de taliban u zouden opbellen (CGVS1 p.9-10). Collega's of vrienden plegen soms valse telefoontjes, beweert u (CGVS1 p. 10). Deze argumentatie kan evenwel niet zomaar worden aangenomen. Uit de Afghaanse context en de reputatie die de taliban hebben kunnen opbouwen kan worden afgeleid dat telefoontjes waarin wordt opgedragen tot de jihad en melding wordt gemaakt van de bezetting door de buitenlanders (CGVS2, p. 5), wel degelijk ernstig moeten worden genomen. U zegt zelf ook dat u, uit de incidenten die gebeuren in Afghanistan, kunt afleiden dat mensen worden gedwongen een terroristische aanval te plegen, ze onschuldigen brutaal vermoorden en zelfmoordaanvallen uitvoeren (CGVS1, p. 9). Dat u tot drie keer toe deze inschatting niet kon maken is niet aannemelijk en ligt niet in lijn met de algemene reputatie van de taliban alsook uw eigen kennis van de taliban. Het is onbegrijpelijk dat u na drie telefoontjes op evenveel dagen, waarin wordt gesproken over de jihad en u wordt aangespoord tot samenwerking, u deze telefoontjes niet ernstig nam louter en alleen omdat u het niet verwacht had (CGVS1, p. 9; CGVS2, p. 5). U wijst hierbij op uw onbelangrijk profiel door te stellen dat u geen belangrijk persoon, geen soldaat of officier was, waardoor u niet begreep waarom de taliban contact met u zou willen opnemen. Om die reden nam u de telefoontjes niet ernstig en deed u er amper iets mee. Zo bracht u wel uw vrienden op de hoogte, maar ook zij kozen de optie van grappenmakers, wat hoegenaamd niet geloofwaardig overkomt. Dat iedereen deze dreigtelefoontjes als grap zou categoriseren, is gezien de ook door u gekende Afghaanse context, gewoon niet geloofwaardig. Verder deed u niets met de telefoontjes, benadrukt u (CGVS2, p. 5).

Naast deze weinig plausibele verklaringen bent u eveneens weinig consistent over het aantal telefoontjes u nu daadwerkelijk heeft gekregen voor uw eigenste ontmoeting met de taliban zelf. Bij de DVZ haalde u aan dat u tweemaal bedreigd werd door de taliban omwille van uw werk (vragenlijst CGVS, d.d. 22/12/2017, vraag 5). Omdat u er niet op reageerde, werd u nog een laatste keer bedreigd in het begin van de tiende maand 1395 (december 2016), alvorens ze een poging tot ontvoering hadden ondernomen, zei u toen. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud spreekt u echter al van twee à drie

telefoontjes van de taliban (CGVS1, p. 6, 9). Tijdens uw tweede onderhoud zegt u dan weer concreet dat ze u drie keer hadden gebeld alvorens u een ontmoeting had (CGVS2, p. 4) om nadien te spreken van vier telefoontjes alvorens u ze daadwerkelijk ontmoette en ze u en uw familie bedreigden met de dood (CGVS2, p. 7). Na de drie telefoontjes waarbij u dacht dat het om een grap ging, werd u namelijk nog een vierde maal opgebeld om zaken te doen (CGVS2, p. 7). Het mag duidelijk zijn dat u niet consistent bent in uw verklaringen omtrent het exacte aantal telefoontjes dat u kreeg van de taliban alvorens u hen ontmoette. Uit bovenstaande opsomming blijkt dat u uw verklaringen om de haverklap wijzigt. Indien u daadwerkelijk voorafgaand aan uw ontmoeting een viertal telefoontjes zou hebben gekregen van de taliban, mag toch verwacht worden dat u beter in staat zou zijn om het precieze aantal telefoontjes te kunnen bepalen, gezien deze sleutelementen zijn in de motieven die hebben geleid dat u uw land van herkomst hebt moeten ontvluchten. Dat u hieromtrent inconsistente verklaringen aflegt tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan.

Vervolgens is uw gedrag na uw persoonlijke ontmoeting allerminst coherent te noemen. Nadat ze u verduidelikten alles te weten over uw werk én familie en u zelfs letterlijk vertelden zorg te dragen voor uzelf, uw kinderen en uw familie, belde u de dag nadien uw werkgever op die u na het horen van het verhaal enkel en alleen maar van vestiging liet verhuizen (CGVS1, p. 6, 8). U bleef echter gewoon thuis wonen aangezien u vijf dagen na uw ontmoeting op weg naar huis was toen u bijna werd ontvoerd door hen (CGVS1, p. 6-7; CGVS2, p. 7). Pas na die ontvoering trok u in bij een vriend (CGVS, p. 8). De door u genomen voorzorgsmaatregel na uw ontmoeting met de taliban om van werkplaats te wisselen staat dan ook in schril contrast met uw beslissing gewoon thuis te blijven wonen. Er kan worden verwacht dat u op uw werkplaats steeds in gezelschap was van meerdere collega's, terwijl u bij u thuis heel wat kwetsbaarder moet zijn geweest. Waarom u dan zo nodig diende te verhuizen van bureau, maar er niet aan dacht om ook even niet meer naar huis te gaan en ook uw gezin in veiligheid te brengen, kan niet worden gevat en ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de door u geschetste gebeurtenissen.

Vervolgens wordt uw relaas ondermijnd doordat het niet geloofwaardig is dat de taliban u, een nobele onbekende die nooit eerder iets te maken heeft gehad met hen én zelfs voor een bedrijf werkte dat indirect voor de Afghaanse overheid en de buitenlanders werkte, in vertrouwen zouden nemen en hen hun plannen vanaf de eerste ontmoeting uit de doeken zouden doen (CGVS1, p. 4, 6 & 9; CGVS2, p.5). Uw verklaring dat ze u niet konden overtuigen maar u dwongen, ze van niemand bang zijn en ze u en uw familie pijn zouden doen indien u de politie zou contacteren, kan het blinde vertrouwen dat de taliban in u stelde niet rechtvaardigen (CGVS1, p. 12; CGVS2, p. 8-10). Meer zelfs. U verklaart dat u tijdens de ontmoeting met de taliban niet meteen akkoord ging met hun vraag om hun plannen uit te voeren en u vroeg hen zelfs om u met rust te laten (CGVS2, p. 6, 9). U probeerde de taliban duidelijk te maken dat u een gewone burger was en nooit iets te maken heeft gehad met een partij of betrokken was bij zulke zaken (CGVS2, p. 9). Op die wijze blijkt opnieuw dat uw profiel voor de taliban ongetwijfeld niet erg betrouwbaar moet zijn geweest. Waarom de taliban u dan meteen bij jullie eerste ontmoeting zouden informeren over een aanslag en de te hanteren explosieven mag een raadsel heten (CGVS2, p.9-10). U erkent deze vaststelling en wijst erop dat de taliban zo te werk gaan (CGVS2, p.10). De taliban kunnen volgens u immers niet elke dag naar de stad komen en ontmoetingen doen. Bij de eerst mogelijke kans en ontmoeting die ze krijgen doen ze hun plannen uit de doeken en bedreigen ze mensen om die plannen uit te voeren. U verklaart tevens dat de taliban iedereen contacteren, of ze nu voor of tegen de taliban zijn en of ze nu banden hebben met anderen of politieke partijen (CGVS2, p. 10). Hierbij aansluitend valt op dat de taliban iemand met uw profiel van werknemer van een bedrijf dat indirect voor de Afghaanse overheid en de buitenlanders werkt, zo in vertrouwen nemen en gedetailleerde info met u delen. Deze modus operandi van de taliban zoals u ze beschrijft is niet aannemelijk. Gezien ze, zoals u beweert maar een beperkt aantal keer naar de stad kunnen komen, lijkt het meer aannemelijk dat ze hun plannen zorgvuldiger zouden aanpakken, een beroep zouden doen op welgekozen voorbereide vertrouwelingen die de plannen tot in de perfectie zouden kunnen uitvoeren om zo de weinige kansen die de taliban in de stad hebben tot een goed einde te brengen. Door op een onbekende en weinig te vertrouwen persoon beroep te doen, weten de taliban ook dat de kans op een geslaagde missie immens klein is, door het risico op ontdekking, verklikking en mislukking.

Daarenboven valt op dat u zeer weinig kennis heeft van het profiel van de kleinzoon van uw tante die lid van de taliban is en die u zou hebben voorgedragen aan de taliban om u te contacteren (CGVS1, p. 6; CGVS2, p.10). U weet bijvoorbeeld niet sinds wanneer hij lid is van de taliban, wat zijn functie was bij de taliban, wat voor activiteiten hij had bij de taliban en waarom hij zich had aangesloten bij hen (CGVS2, p.10-11). U weet wel dat hij naar Pakistan ging om zaken te doen met kledij (CGVS2, p.10-11). Die informatie heeft u verkregen via zijn zussen die soms op bezoek kwamen bij u (CGVS2, p.11). In die zin is het vreemd dat u zo weinig informatie heeft bekomen over zijn lidmaatschap bij de taliban. Over zijn

motief om uw gegevens aan de taliban door te geven kan u enkel zeggen dat hij gewoon misbruik wou maken van de situatie (CGVS2, p.11). U zou hem maar eenmaal telefonisch hebben proberen contacteren, terwijl dit familielid net uw gegevens aan de taliban had bezorgd en u in deze penibele situatie had gebracht (CGVS2, p.11-12). Wanneer u gevraagd wordt waarom u niet meer of via andere wegen contact probeerde te maken met die kleinzoon van uw tante, zegt u dat u hij niet opnam en zijn ouders en grootouders overleden waren (CGVS2, p.11). Geconfronteerd met de vaststelling dat u slechts eenmaal geprobeerd heeft te bellen, stelt u uw antwoorden bij en zegt u dat u die dag meermaals een poging hebt ondernomen maar er nooit geantwoord werd (CGVS2, p. 11). Dat u uw antwoorden aanpast naargelang de vraagstelling ondermijnt vanzelfsprekend uw geloofwaardigheid. Ook vreemd is dat u dan weer niet via zijn zussen contact zou hebben proberen zoeken om een antwoord te vinden op uw vragen. Dat u later hoorde dat hij niet in Kabul zou zijn doet weinig ter zake (CGVS2, p.11).

Om uw asielmotieven te staven legt u een krantenartikel neer (neergelegd document nummer 16) waarin uw asielrelaas wordt beschreven. Aan dit stuk kan evenwel geen geloof worden gehecht omdat vastgesteld wordt dat de auteur schijnbaar helderziend moet zijn geweest. De uitgiftedatum van de desbetreffende krant is namelijk woensdag 22 jaddi 1395 AK (11 januari 2017 GK). Hoe de auteur van het artikel dan kan weten dat op 29/12/1395 AK (19 maart 2017 GK) de financial officer van Alpha United werd vermoord, is raadselachtig. U verwijst tijdens uw onderhoud op het CGVS ook uitdrukkelijk naar dit voorval (CGVS1, p. 10,12). Het is ook opvallend dat een krant uit Paktia op zijn voorpagina verslag zou uitbrengen van individuele vervolgingsfeiten die zich afspeelden in de hoofdstad Kabul. Er mag worden aangenomen dat er dagelijks incidenten met meer weerklank te melden zijn, in en rond Paktia. Het CGVS kan zich dan ook niet van de indruk ontdoen dat u het document tegen betaling hebt laten opstellen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) blijkt immers dat veel valse en vervalste Afghanistan documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afgaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van een Afgaanse asielzoeker. De vaststelling dat er heel wat vragen kunnen worden gesteld bij de authenticiteit van dit door u neergelegd document, ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u opgeworpen vervolgingsvrees.

Tot slot kunnen ook vragen worden gesteld bij uw incoherente en weinig geloofwaardige verklaringen over wie u wanneer in veiligheid bracht na de poging van de taliban om u te ontvoeren. Zo zegt u in eerste instantie dat u onmiddellijk uit het huis trok nadat de man van uw tante was aangekomen en die ook uw kinderen van daar meenam (CGVS1, p. 8). In tweede instantie haalt u echter aan dat uw echtgenote samen met uw kinderen en de man van uw zus aanwezig waren in uw huis toen de taliban een dag na uw vertrek op de deur klopten (CGVS1, p. 10). Naast deze incoherentie is het vooral bijzonder frappant dat u sowieso uw echtgenote en wel of niet uw kinderen na uw poging tot ontvoering in uw huis zou hebben achtergelaten. U bracht uw gezin namelijk pas in veiligheid de nacht volgend op de dag na de mislukte ontvoering, zegt u (CGVS1, p. 10). Nochtans hadden de taliban voordien reeds kenbaar gemaakt dat ze u wisten wonen en besliste u zelf ook de nacht na de ontvoering uw eigen huis te verlaten (CGVS1, p. 8). Wanneer u gevraagd wordt waarom uw gezinsleden nog thuis bleven na het incident van uw ontvoering, zegt u dat het was om de klachtenbrief in te dienen en ze pas nadat ze bedreigd werden het huis hadden verlieten (CGVS1, p.10). Dat u tot deze argumentatie komt is verbazend. U poneert namelijk de idee dat u niet kon inschatten dat uw familie op dat moment gevaar liep, ondanks de reputatie van de taliban en uw voorgeschiedenis met hen waarbij uw familie concreet gevisieerd en bedreigd werd (CGVS1, p.6,8; CGVS2, p.7,9-10). Of u stelt het belang van het indienen van de klachtenbrief boven de veiligheid van uw gezin, wat helemaal frappant is. Het mag in ieder geval duidelijk zijn dat uw handelen niet overeenstemt met uw voorgehouden vrees voor uw familie.

Gezien voornoemde vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan het door u aangehaalde relaas, waarop u uw verzoekmotieven steunt.

Op het einde van uw tweede onderhoud op het CGVS d.d. 4 oktober 2018 vermeldt u een vrees voor ontvoering (CGVS2, p.13). U haalt het voorbeeld aan van de kleinzoon van uw oom die zou zijn ontvoerd in Kabul. Uw advocaat voegt hieraan toe dat u een zakenman was (CGVS2, p.14-15). Gevraagd waarom u verwees naar de ontvoering van de kleinzoon van uw oom zegt u dat die een goed leven leidde zoals u en mensen die rijk zijn kans maken om ontvoerd te worden (CGVS2, p.15). Er moet echter worden opgemerkt dat u geen enkele bijkomende informatie kunt geven over de ontvoering van die kleinzoon, en er dus niet in slaagt deze geloofwaardig te maken of te linken aan uw persoon. U weet niet door wie de kleinzoon precies werd ontvoerd, noch van waar of wanneer hij werd ontvoerd

(CGVS2, p.15). Wat de familie van die kleinzoon na zijn ontvoering heeft gedaan, is u evenmin bekend (CGVS2, p.15). Indien u daadwerkelijk een vrees voor ontvoering zou hebben bij terugkeer, zoals wat gebeurde met de kleinzoon van uw oom, mag verwacht worden dat u meer informatie zou hebben proberen te achterhalen over diens ontvoering en de feiten nadien, ten einde de dreiging en de eventuele oplossingen voor uzelf in te schatten. Ook legt u geen enkel bewijs neer van de door u opgeworpen ontvoering van de kleinzoon van uw oom. U bent er dan ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat een familielid van u daadwerkelijk ontvoerd is. Wat er ook van zij, een loutere algemene verwijzing naar uw welgesteldheid is echter op zich niet voldoende om aan te tonen dat u nood zou hebben aan internationale bescherming. U dient immers uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in concreto aan te tonen en u blijft desbetreffend in gebreke.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Er kan evenmin aangenomen worden dat u louter omwille van uw tewerkstelling als stock en workshop manager voor Alpha United Logistics Company te Kabul een gegronde vrees op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan heeft. De "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 stellen uitdrukkelijk dat de nood aan bescherming voor personen die geassocieerd worden met de Afghaanse veiligheidsdiensten afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een verzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar zijn vroegere tewerkstelling niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Gezien de ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten haalt u verder niets aan waaruit dit zou moeten blijken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt

dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers,

gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap geviseerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten geviseerd.

Omwille de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de

conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. Behalve een verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie (CGVS2, p.15) laat u na enig bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De documenten die u voorlegt slagen er niet in de bovenstaande appreciatie om te buigen. De taskara's van u en uw familie vormen samen met uw militair boekje en uw huwelijksakte enkel een bewijs van identiteit, die niet in twijfel worden getrokken. De documenten betreffende uw werk zoals de contracten, de vergunningen, de bedankingsbrief en de badge tonen slechts uw werk bij Alpha United Logistics aan, wat evenmin betwist wordt. Al deze documenten zeggen niets over uw asielmotieven. Het krantenartikel werd eerder reeds aangehaald om de authenticiteit ervan in vraag te stellen. De klachtenbrief aan de politie legt u tevens voor als bewijs voor de poging tot ontvoering waarvan u het slachtoffer werd. Er moet evenwel opgemerkt worden dat dit verslag enkel en alleen op basis van uw verklaringen en die van uw vrouw werd opgesteld. Daarenboven is de bewijswaarde van dit document in het kader van uw asielrelaas louter ondersteunend, wat trouwens geldt voor alle documenten die u voorlegt. Daar uw asielmotieven bedrieglijk werden bevonden mist dit stuk de objectieve bewijswaarde om uw asielaanvraag te ondersteunen. Documenten hebben met andere woorden enkel een ondersteunende functie van geloofwaardige verklaringen. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Zoals eerder gesteld hebben Afgaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van een Afgaanse asielzoeker. Voorts legt u de vluchtgegevens van Turkish Airlines neer. U legt dit laatste document voor om aan te tonen dat u naar Letland reisde en terug naar Afghanistan ging (CGVS1, p.5). Dit wordt evenmin in twijfel getrokken. De briefomslag bewijst enkel dat u documenten vanuit Afghanistan, meer bepaald vanuit Kabul, werden opgestuurd.

Uw attest inzake uw psychologische problemen werd eerder reeds aangehaald. Zoals eerder gesteld is dit document niet van dien aard dat het de vaststellingen van de Commissaris-generaal kan weerleggen. Medische en/of economische problemen op zich ressorteren bovendien ook niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van voornoemde wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 27 van "het Koninklijk besluit van 11 maart 2003", van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Verdrag van Genève), van de

materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de rechten van verdediging, en van artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU).

In een eerste onderdeel laat verzoeker met betrekking tot zijn vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève het volgende gelden:

"De overheid dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden. De beslissing dient te stoeien op een correcte feitenvinding. De overheid dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Het aspect van een correcte feitengaring of voorlichting vormt een belangrijk element van het zorgvuldigheidsbeginsel. Een zorgvuldige besluitvorming impliceert immers dat de overheid op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot haar besluit komt. Een zorgvuldige overheid dient er aldus op toe te zien dat de vergaarde feiten volledig zijn, en tevens juist worden verwerkt en beoordeeld.

Artikel I van het Vluchtelingenverdrag definieert het begrip vluchteling. De vier voorwaarden van deze definitie zijn de volgende:

- a) zich buiten het land van herkomst bevinden;*
- b) een gegronde vrees voor vervolging hebben;*
- c) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging*
- d) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.*

Deze voorwaarden toegepast op verzoeker:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden*

Verzoeker bevindt zich hier in België waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 21 oktober 2015.

- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben*

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad.

De verwerende partij haalt in de bestreden beslissing aan dat verzoeker er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin aannemelijk te maken dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48 /4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen wat hieronder volgt, zal blijken dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en dat hij geen andere keuze had dan het land van herkomst te verlaten.

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt duidelijk dat ernaar voor is gekomen dat hij voldoende redenen had en heeft om minstens te vermoeden dat zijn leven in Afghanistan in gevaar is gekomen.

Het verdrag van Genève definieert een vluchteling als elke persoon "die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen [...]."

De woorden 'gegronde vrees' hebben beide hun belang. Ze geven immers uiting aan het gegeven dat de definitie van vluchteling tegelijkertijd een subjectief (vrees) en een objectief (gegronde) element inhoudt. De persoon moet een 'vrees' koesteren. Dit wordt bepaald door de persoonlijkheid van het individu zelf: de ene zal vlugger vrees koesteren dan de andere. Twee personen, geplaatst in identieke omstandigheden, zullen niet steeds op dezelfde wijze psychologisch reageren. Het is evenwel zo dat

vrees voor vervolging op zich niet voldoende is, ook al is ze een belangrijke aanwijzing. De vrees moet ook redelijk zijn, d.w.z. kunnen verklaard worden door een aantal objectieve elementen.

Opdat iemand als vluchteling kan beschouwd worden, dient hij niet eerst vervolgd geweest te zijn: een gegronde vrees voor een -toekomstige- vervolging volstaat. Hieraan wordt duidelijk door de verwerende partij voorbijgegaan.

Een 'gegronde vrees voor vervolging' betekent niet dat er een absolute zekerheid dient te bestaan dat iemand zou vervolgd worden wanneer hij in zijn land gebleven was: een redelijke kans dat de vervolging zal plaatshebben is voldoende.

Overigens is er in artikel 48/3, §2 opgenomen wat men onder 'daden van vervolging' in de zin van artikel 1a van het Verdrag van Genève moet begrijpen:
(...)

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat er in casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker de status van vluchteling niet kan worden toegekend. Zij stelt dat op basis van verzoekers verklaringen dient te worden geconcludeerd dat verzoeker geen gronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft.

I. Risicoprofiel: tewerkstelling

Verzoeker verklaarde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan vreest gedood te worden door de Taliban. (CGVSI, pag. 11-12 en CGVS2, pag. 13). De verwerende partij stelt dat er enkele inconsistenties en opvallende vaststellingen in zijn verzoekers verklaringen verhinderen dat er aan verzoekers asielmotieven geloof kan worden gehecht.

Uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan kunnen we opmaken dat de tewerkstelling van verzoeker, met name het feit dat hij werkzaam was bij Alpha United, een belangrijk materieel element is:

I. "Individuals Associated with, or Perceived as Supportive of, the Government and the International Community, Including the International Military Forces

AGEs are reported to systematically target civilians who are associated with, or who are perceived to be supporting the Afghan Government, pro-Government armed groups, Afghan civil society and the international community in Afghanistan, including the international military forces and international humanitarian and development actors.²⁴⁸ The (perceived) association with any of these actors may arise for example through current or former employment or family ties.²⁴⁹ Civilians who have been targeted include district and provincial governors, judicial and prosecution staff, former and off-duty police officers, tribal elders, religious scholars and leaders, women in the public sphere, teachers and other civilian government workers, civilians perceived to oppose AGE values, human rights activists, and humanitarian and development aid workers.²⁵⁰ Between 1 January and 31 December 2017, UNAMA attributed 570 targeted killings to AGEs, which caused 1,032 civilian casualties (650 deaths and 382 injured) and accounted for 10 per cent of all civilian casualties during the year.²⁵¹ The number of such incidents perpetrated by AGEs increased from 483 in 2016 to 570 in 2017, and the number of civilians killed in such incidents increased by 13 per cent.²⁵²

In January 2018, the Taliban launched three separate attacks in Kabul, which killed over 150 civilians and injured over 300.²⁵³ In a public statement issued on 28 January 2018 while referring to one of these attacks, on the Ministry of Interior, the Taliban stated that "that target was the enemy and the true brunt was also borne by the workers of this Ministry".²⁵⁴ On 25 April 2018, the Taliban announced the launch of their spring offensive, the Al Khandaq Jihadi Opérations'.²⁵⁵ As in previous years, the announcement stated that the offensive would target "the foreign occupying forces and their internal backers".²⁵⁶ Despite a stated intention by the Taliban to pay special attention "to protecting the lives and properties of the civilian people",²⁵⁷ there are continued reports of the Taliban and other AGEs specifically targeting civilians and objects protected under international humanitarian law.²⁵⁸ Apart from targeted killings, AGEs are also reported to use threats, intimidation and abductions to intimidate communities and individuals and thus extend their influence and control, targeting those who challenge their authority and ideas.²⁵⁹

a) Government Officials and Civil Servants

In 2017 UNAMA documented a continued pattern of attacks targeting civilian government workers, as well as civilian government offices and other buildings, particularly by the Taliban.²⁶⁰ Overall, in 2017

the number of claimed attacks against civilian government workers increased, "in line with Taliban policy of targeting Government entities."²⁶¹ Similarly, Islamic State targeted individual civilians affiliated with the government as well as those they believed provided "intelligence to the government".²⁶² AGEs have targeted politicians and government officials at the local, provincial and national levels of government, including Members of Parliament,²⁶³ members of the UPC,²⁶⁴ and provincial and district governors and council members.²⁶⁵ Government-appointed judges and prosecutors have also been particularly targeted, with UNAMA reporting four such attacks by the Taliban between 1 January and 31 December 2017.²⁶⁶ AGEs have reportedly also targeted health workers and health facilities, forcing clinics to "close down temporarily, often in an attempt to monopolize trauma care for their combatants".²⁶⁷ In 2017, UNAMA documented 75 incidents by AGEs targeting and/or impacting healthcare and healthcare workers, causing 65 civilian casualties (31 deaths and 34 injured).²⁶⁸ Teachers, school guards and officials of the Department of Education have also been widely targeted,²⁶⁹ as have students, and in particular girls.²⁷⁰

b) Civilian police personnel (including members of the ANP and ALP) ²⁷¹ and former ANDSF members Afghan security forces, particularly the Afghan National Police (AMP), continue to be the object of targeted campaigns.²⁷² Afghan Local Police (ALP) members are also widely targeted.²⁷³ As ALP members are often stationed in more volatile areas, estimates suggest that their casualty rate is considerably higher than that of other ANDSF members.²⁷⁴ Both ALP and ANP officers have been targeted both on duty and off duty.²⁷⁵ AGEs are also reported to target officers of other police forces in Afghanistan,²⁷⁶ as well as former members of the ANDSF.²⁷⁷ As noted in Section II.IC.I.c, since voter registration commenced on 14 April 2018, AGEs have reportedly targeted election-related personnel, including election workers and Afghan National Police officers, including by means of targeted killings, abductions, threats, intimidation and harassment.

c) Civilians Associated with or Perceived as Supportive of the ANDSF /pro-government forces
AGEs are widely reported to target civilians who are suspected of collaborating with, or "spying for" pro-government forces, including the ANDSF²⁷⁹

d) Civilians Associated with or Perceived as Supportive of the International Military Forces
AGEs have reportedly threatened and attacked Afghan civilians who work for the international military forces as interpreters or in other civilian capacities.²⁸⁰ There are also reports of AGEs targeting former employees of the international forces and the government.²⁸¹

e) Humanitarian Workers and Development Workers

AGEs are reported to target civilians who are employees of international or Afghan humanitarian organizations, including Afghan nationals working for UN organizations, employees of international development agencies, and employees of national and international non-governmental organizations."

De verwerende partij betwist niet dat verzoeker tewerkgesteld was als stock en workshop manager voor Alpha United Logistics Company te Kabul. Zij stelt echter dat de UNHCR Guidelines uitdrukkelijk stellen dat de nood aan bescherming voor personen die geassocieerd worden met de Afghaanse veiligheidsdiensten afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Ten onrechte is de verwerende partij dan ook van mening dat verwijzing naar verzoekers vroegere tewerkstelling niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De verwerende partij voegt een extra voorwaarde toe aan de bepalingen van het Vluchtelingenverdrag. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij zijn vrees heeft geobjectiveerd. Het feit dat verzoeker een risicoprofiel heeft zou voldoende moeten zijn om het verzoeker om internationale bescherming in te willigen.

De verwerende partij stelt dat er weinig geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen dat hij geen geloof hechtte aan de drie telefoontjes die hij voorafgaand aan zijn ontvoering zou hebben ontvangen. Verder stelt de verwerende partij dat verzoeker weinig consistent is over het aantal telefoontjes die hij heeft gekregen voor zijn ontmoeting met de taliban zelf. Vervolgens is voor de verwerende partij verzoekers gedrag na zijn persoonlijke ontmoeting allerminst coherent te noemen. Nog verder stelt de verwerende partij dat verzoekers relaas ondermijnt wordt doordat het niet geloofwaardig is dat de taliban verzoeker, die nooit eerder iets te maken heeft gehad met hen en zelfs voor een bedrijf werkte dat indirect voor de Afghaanse overheid en de buitenlanders werkte, in vertrouwen zouden nemen en hem hun plannen vanaf de eerste ontmoeting uit de doeken zouden doen. Tot slot stelt de verwerende partij dat verzoeker zeer weinig kennis heeft van het profiel van de kleinzoon van zijn tante die lid is van de Taliban en die verzoeker zou hebben voorgedragen aan de taliban om hem te contacteren. (CGVSI, pag. 6; CGVS2, p. 10).

Vooreerst wenst verzoeker te benadrukken dat verzoeker psychische problemen heeft die hij reeds heeft aangetoond met een verslag van een psychotherapeut die stelt dat verzoeker lijdt aan een depressie met slaapproblemen, aan concentratieproblemen en aan geheugenproblemen. Ten onrechte stelt de verwerende partij dat de door verzoeker verklaarde geheugenproblemen geen verklaring kunnen zijn voor de vastgestelde tegenstrijdigheden, ongeloofwaardigheden en lacunes in zijn asielmotieven. Het feit dat verzoeker tijdens de persoonlijke onderhouds steeds vlot op de vragen heeft kunnen antwoorden betekent alleen dat hij heeft meegewerkt met de procedure, hetgeen ook van hem wordt verwacht.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij een vrees koestert vanwege zijn tewerkstelling. De vaststellingen van de verwerende partij zijn in de ogen van verzoeker niet van aard om te besluiten dat zijn vrees irreëel is. Het feit dat bepaalde verklaringen van verzoeker als weinig plausibel worden beschouwd of dat verzoekers gedrag in bepaalde omstandigheden niet coherent zou zijn, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoekers verklaringen als consequent en consistent voorkomen. Wat betreft het verloop van de feiten alsook wie verzoeker vreest zijn meer dan duidelijk. Het enkele feit dat verzoeker nooit eerder in aanraking is geweest met de Taliban is geen argument om te stellen dat hij niet zou kunnen worden benaderd door de Taliban. Het kan niet worden ontkend dat verzoeker voor een bedrijf werkte dat indirect – zoals de verwerende partij in de beslissing stelt voor de Afghaanse overheid en de buitelanders werkte. Het is evident dat hij een risicoprofiel heeft.

Het is overigens opmerkelijk dat niet alle verzoekers verklaringen zijn beoordeeld op geloofwaardigheid dan wel tegenstrijdigheid. De verwerende partij schendt het zorgvuldigheidsbeginsel.

Met betrekking tot de kleinzoon van verzoekers tante die lid is van de Taliban en die verzoeker zou hebben voorgedragen aan de Taliban om te contacteren dient verzoeker vast te stellen dat hij toch nuttige verklaringen kan afleggen. Zo weet hij wel dat hij naar Pakistan is gegaan om zaken te doen met kledij. (CGVS2, pag. 10-11) Over zijn motief om de gegevens van verzoeker aan de Taliban door te geven verklaarde verzoeker dat hij enkel kan zeggen dat hij gewoon misbruik wou maken van de situatie. (CGVS2, pag. 11) Volgens de verklaringen van verzoeker zou hij geprobeerd hebben om hem telefonisch te contacteren. De verwerende partij werpt echter op dat verzoeker niet weet sinds wanneer hij lid is van de Taliban. De verwerende partij gaat echter voorbij aan het feit dat verzoeker dit lid van de familie meer dan voldoende heeft geïdentificeerd.

2. Risicoprofiel 'welgesteld of aanzien als welgesteld'

Tijdens het persoonlijk onderhoud van 4 oktober 2018 verklaarde verzoeker te koesteren voor ontvoering. (CGVS2, pag. 13). Verzoeker haalde het voorbeeld aan van de kleinzoon van zijn om die zou zijn ontvoerd in Kabul.

Verzoeker verklaarde tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op 3 juli 2018 dat hij voor Alpha United werkte, maar dat hij voordien zelf een bedrijf had, met name een bedrijf voor onderdelen van auto's en dat hij deze importeerde van Rusland en ze vervolgens verkocht in Afghanistan (CGVSI, pag. 4)

Verzoekers raadsman verwees tijdens het persoonlijk onderhoud van 4 oktober 2018 naar het risicoprofiel opgenomen in de UHCR Guidelines. Het staat immers vast dat wie welgesteld is of als welgesteld kan worden gepercipieerd een risicoprofiel heeft. Dit is pertinent nu verzoeker zelf een voorbeeld aanhaalt van de kleinzoon van zijn oom die ontvoerd is in Kabul. Het feit dat verzoeker niet alle details van die ontvoering weet kan hem geenszins worden opgeworpen dat zijn vrees slechts een loutere algemene verwijzing is. De verwerende partij gaat dan ook in tegen de richtlijnen van de UNHCR. Het staat eveneens vast dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan wegens de welgestelde status of de gepercipieerde status een reëel risico loopt op ontvoering en/of afpersing:

"15. Business People, Other People of Means and Their Family Members

Afghans continue to be concerned about widespread corruption, racketeering and extortion. 620 In many areas, the ALP are reported to demand payment of informal taxes and to use violence at police checkpoints against persons who have not paid.621 Pro-government armed groups are also reported to subject the civilian population to illegal taxation, and harass, threaten or even kill civilians who fail to pay the illegal taxation imposed by these groups. 622 For example, civilians have been reportedly targeted in Kunduz province by pro-government militias, "whose livelihoods now mostly depend on extortion, kidnappings, and murders".623 Additionally, pro-government militias have reportedly targeted farmers and traders for extortion.624 AGEs are reported to operate illegal checkpoints and to extort money and goods from civilians.625 The Taliban are reported to make extensive profits from illegal activities,

including extortion and kidnapping for ransom.⁶²⁶ Similarly, Islamic State fighters reportedly subject the civilian population to threats, kidnappings and extortion.⁶²⁷ Additionally, clashes between the Taliban and Islamic State have reportedly taken place due to the increased competition between the groups over "seizing cash and other assets from civilians".⁶²⁸

In 2017 UNAMA documented 255 incidents involving the abduction of 1,005 civilians by AGEs which resulted in the death of 76 persons and injury to 17.⁶²⁹ According to UNAMA, the AGEs "kidnapped civilians based on suspicions that they had connections to or worked for the Government, but also for financial gain, with release predicated on payment of a substantial ransom".⁶³⁰ According to UNAMA most incidents of abduction by AGEs resulted in the release of the abducted civilians following mediation of local elders or payment of a ransom.⁶³¹ Businessmen and other individuals who have or who are perceived to have financial means have reportedly been increasingly targeted by kidnapping rings.⁶³² Practices of illegal taxation and extortion would not normally rise to the level of persecution, nor would other forms of crime. However, certain methods of extortion may rise to the level of persecution, including kidnapping for ransom, while other forms of extortion may contribute to persecution on cumulative grounds. Where individuals are targeted for extortion or for kidnapping for ransom on the basis of their (imputed) political opinion (for example because they are (perceived to be) associated with the government);⁶³³ or on the basis of their race/ethnicity or their religion,⁶³⁴ the individual concerned may, depending on the individual circumstances of the case, be in need of international refugee protection on these grounds. In other cases, a person at risk of kidnapping for ransom may be found to be targeted as a member of a particular social group, and may, depending on the individual circumstances of the case, be in need of international refugee protection on this basis. UNHCR considers that separate considerations apply to the situation of family members of individuals who are or who are perceived to be associated with the government, as well as family members of individuals who have or are perceived to have wealth. Where family members, including children, are at risk of kidnapping for ransom for reason of their being related to such individuals, they may, depending on the individual circumstances of the case, be in need of international refugee protection on the basis of a well-founded fear of persecution at the hands of State or non-State actors for reasons of their membership of a particular social group or other relevant Convention grounds, combined with a general inability of the State to provide protection from such persecution."

De kritiek van de verwerende partij dat verzoeker zijn vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade in concreet moet aantonen houdt geen rekening mee met het feit dat de verwerende partij verzoekers vrees naar de toekomst toe moet beoordelen, hetgeen in casu niet gebeurd is.

3. Russische nationaliteit?

Verzoeker verklaarde dat hij ook de Russische nationaliteit bezit. Diens vrees hieromtrent lijkt niet te zijn onderzocht, nu de bestreden beslissing zich enkel focust op verzoekers Afghaanse nationaliteit.

Verzoeker legde uitvoeringen verklaringen omtrent zijn Russische nationaliteit en de problemen die hij kende:

"(...)" (CGVSI, pag. 5)

Minstens is er sprake van de schending van de motiveringsplicht.

Gelet op het feit dat verzoeker verklaarde de Russische nationaliteit te hebben diende de verwerende partij ook te onderzoeken of dit op zich voor verzoeker in Afghanistan een bijkomend probleem vormt. Verzoeker is alleszins van oordeel dat hij tot een sociale groep behoort overeenkomstig artikel 48/3 § 4.

Het rapport 'Afghanistan: situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul' van augustus 2017 stelt het volgende:

"A further concern is that those returned after spending years in Europe, in particular formative teenage years would stand out. Though those returned may still speak Dari or Pashtu, their accents and comportment are different, and they do not have the local knowledge and experience necessary to assess and deal with risks. If they do not have family or friends in Kabul, they will not have the necessary guidance and advice on where to go and how to behave. This is as true in Kabul as in the provinces, since most of those displaced to Kabul have reproduced their village and social structures when resettling in Kabul[...]"

Het rapport 'Westernised returnees to Kabul' kan ook toepassing vinden in verzoekers geval, nu hij zelfs de Russische nationaliteit heeft. Het feit dat verzoeker deze vrees niet expliciet heeft aangehaald tijdens zijn persoonlijke onderhoud betekent niet dat dit niet moet worden onderzocht.

Verzoeker verwijst ook naar het volgende rapport:

"The migrants and refugees who return to Afghanistan have varied reintegration needs, often depending on the conditions of their return. Research has shown that many individuals who are forcibly returned to Afghanistan face additional challenges and that many feel abandoned, stigmatized, and marginalized.⁴⁸ This section examines a few of the specific barriers migrants face to rebuilding a life in Afghanistan after return, as well as difficulties reintegration programs have encountered in seeking to meet these needs.

I. No Home to Return to: "I Am Afghan, but I Am Not Actually from Afghanistan"

Return policies usually seek to return migrants to their country of nationality. Yet for Afghans, decades of migration and displacement have complicated, and sometimes eroded, ties to their "home" country. In many cases, there is a clear distinction between one's homeland and one's home. Afghans who migrate to Europe may be travelling not from Afghanistan, but from another country of long-term residence.⁴⁹ In interviews with Afghan migrants in France,⁵⁰ for example, many had travelled to Europe after years of living as refugees or migrants in Iran. Those who are returned from Europe to Afghanistan may thus have few connections or networks in the country. Unaccompanied minors who grew up in Iran or elsewhere but are returned to Afghanistan are particularly at risk as they may never have lived in their "home" country. Without the proper support system, the return of these minors and young adults to Afghanistan is unsustainable."

Het staat vast dat verzoekster tot een bepaalde sociale groep behoort. De verwerende partij diende dit ernstig onderzoeken. Minstens was zij verplicht om dit onderdeel te motiveren.

Uit al het voorgaande kan er dan ook worden besloten dat het om te beginnen onredelijk is om op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen tot ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te besluiten. De verwerende partij had hoogstens twijfel kunnen weerhouden betreffende verzoekers relaas, maar had zeker niet tot de algehele ongeloofwaardigheid van verzoekers vrees kunnen besluiten. In voorliggende situatie – rekening houdend met de concrete invulling van de bewijslast in asielzaken en onder de in casu vervulde voorwaarde van mogelijke, coherente verklaringen die niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten – had de verwerende partij verzoeker het voordeel van de twijfel kunnen én moeten toekennen. Door dit alles niet te doen, schendt de verwerende partij voormelde normen.

3) Omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging

Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:

'Ook de persoon die, alhoewel zelf geenszins politiek actief, aantoont dat zij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend. Het is evenmin noodzakelijk dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken o. w. v. ras of van bepaalde sociale groep.

Bovendien moeten de stavingsfeiten enkel betrekking hebben op de asielzoeker persoonlijk. Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden.

De persoon met wie verzoeker problemen heeft, zijn overduidelijk aan de Taliban.

4) De bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen

In Afghanistan zijn de autoriteiten, rekening houdende met de algemene onveiligheidssituatie niet in de mogelijkheid om bescherming te bieden aan individuen."

In een tweede onderdeel zet verzoeker het volgende uiteen met betrekking tot zijn nood aan subsidiaire bescherming:

"Ondanks de voldoende onbetwiste en objectieve elementen in de asielaanvraag van verzoeker om tot de erkenning van haar vluchtelingenstatuut over te gaan, is het duidelijk dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan ook een reëel risico loopt op ernstige schade conform artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan 30 August 2018 wordt gesteld dat Kabul geen intern vluchtalternatief biedt. De Verenigde Naties duidt de provincie Kabul als de plaats met het grootste aantal burgerslachtoffers voornamelijk door de willekeurige aanvallen in de stad Kabul. Burgers die deelnemen aan het openbaar leven lopen wel degelijk dagelijks gevaar. Daarbij dient ook in rekening te worden gebracht dat de socio-economische situatie van de stad onhoudbaar is geworden door de enorme bevolkingsgroei van de laatste jaren. Het grootste deel van de inwoners van de stad leeft in informele huizen of in sloppenwijken en meer dan de helft van de huishoudens heeft te kampen met ernstige voedselonzekeerheid. Daardoor besluit UNHCR dat Kabul geen intern vluchtalternatief biedt.

Blijkens EASO Country of Origin Information Report Afghanistan Security Situation van mei 2018 is de veiligheidssituatie in Kabul verergerd:
"(...)"

Ook in het rapport 'General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul', geüpdatet op 25.02.2019:
"(...)"

Ook de objectieve berichtgeving over de huidige situatie in Afghanistan is allesbehalve rooskleurig, de rode draad in het verhaal is dat burgers ten prooi vallen aan het geweld dat zich dagelijks afspeelt in Afghanistan. Zeer recent heeft de Afgaanse minister van Migratie aan Nederland geraagd te stoppen met het uitzetten van uitgeprocedeerde asielzoekers naar Afghanistan:

"Ik verzoek Nederland op zo'n manier naar de asielaanvragen te kijken dat Afghanen asiel kunnen krijgen. Als dat niet lukt, verzoek ik ze te wachten tot ze vrijwillig terugkeren of ze een tijdelijke verblijfsvergunning te verlenen."

Volgens de minister is het land niet veilig genoeg voor terugkeer; "Het publieke domein is onveilig. Er was bijvoorbeeld iemand die uitgezet was uit Zweden, die omkwam bij een bomaanslag. Dit kan ieder ander die uitgezet wordt, overkomen." (NOS, 24 maart 2019, <https://nos.nl/nieuwsuur/artikel/2277311-afgaaanse-migratieminister-vraagt-nederlanduitzettingen-te-stoppen-land-niet-veilig.html>)

Omwillen van al deze redenen kan de bestreden beslissing aldus niet gehandhaafd worden en dient deze te worden vernietigd.

De objectieve informatie toont immers meer dan voldoende aan dat de veiligheidssituatie in Afghanistan uiterst precair kan worden genoemd. Ook de overheid kan de veiligheid van de burgers niet garanderen. Het geweld dat er door de terroristen uitgevoerd wordt, zorgt voor een onzeker bestaan in het land.

Het enig middel is gegrond."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 8 augustus 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij met referenties naar het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van UNHCR van 30 augustus 2018, het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017, p. 1-74, en de updates van respectievelijk mei 2018, p. 1-34, en juni 2019, p. 1-74, van dit rapport, de COI Focus "Afghanistan: Security situation in Kabul city" van 15 mei 2019 en de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2019.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe stukken neer:

- een brief van de voorzitter van de redactie van de krant Paktia Ghag (met voor eensluidend verklaarde vertaling);
- drie uitgaven van de krant Paktia Ghag Weekly van respectievelijk 6 september 2014, 25 januari 2016 en 6 oktober 2018;
- een fotokopie van de enveloppe waarin deze stukken vanuit Afghanistan werden opgestuurd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/5 en 57/7 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. Evenmin licht hij toe op welke wijze hij het gelijkheidsbeginsel en de rechten van verdediging *in casu* geschonden acht.

2.3.3.2. Voorts voert verzoeker de schending aan van artikel 27 van *“het Koninklijk besluit van 11 maart 2003”*, doch verduidelijkt hij niet welk koninklijk besluit van 11 maart 2003 hij geschonden acht. Evenmin kan dit uit de uiteenzetting van het middel worden afgeleid. Zo het hier om een materiële vergissing gaat en verzoeker de schending van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoogde aan te voeren, wijst de Raad er nog op dat deze bepaling bij artikel 16 van het koninklijke besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met ingang van 21 juli 2018 werd opgeheven.

2.3.3.3. Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 4.3 (c) van de Kwalificatierichtlijn en artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU wordt ten slotte opgemerkt dat deze normen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet, zodat deze bepalingen, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, niet langer over directe werking beschikken.

2.3.3.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden vrees om in Afghanistan te worden gerekruteerd of gedood door de taliban nu (i) er weinig geloof kan worden gehecht aan zijn beweringen dat hij geen geloof hechtte aan de drie telefoontjes die hij voorafgaand aan zijn ontvoering zou hebben ontvangen, (ii) hij weinig consistent is

over het aantal telefoontjes dat hij daadwerkelijk gekregen heeft voor zijn ontmoeting met de taliban, (iii) zijn gedrag na zijn persoonlijke ontmoeting met de taliban allerm minst coherent te noemen is, (iv) het niet geloofwaardig is dat de taliban hem in vertrouwen zouden nemen en hem hun plannen vanaf de eerste ontmoeting uit de doeken zouden doen, (v) hij zeer weinig kennis heeft van het profiel van de kleinzoon van zijn tante die hem zou hebben voorgedragen aan de taliban, (vi) er heel wat vragen kunnen worden gesteld bij de authenticiteit van het door hem neergelegde krantenartikel, en (vii) hij incoherente en weinig geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over wie hem wanneer in veiligheid heeft gebracht na de poging van de taliban om hem te ontvoeren, omdat (B) hij zijn vrees voor ontvoering omwille van het feit dat hij welgesteld is niet aannemelijk maakt, omdat (C) evenmin aangenomen kan worden dat hij louter omwille van zijn tewerkstelling een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan heeft, omdat (D) de mate van willekeurig geweld in de hoofdstad Kaboel niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en hij voorts niet aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen, en omdat (E) de door hem voorgelegde documenten niet van aard zijn de appreciatie van zijn beschermingsnood om te buigen. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart dat hij zowel de Afghaanse als de Russische nationaliteit bezit en geboren is in de Afghaanse provincie Panjshir. Hij stelt reeds op jonge leeftijd met zijn familie naar de Afghaanse hoofdstad Kaboel te zijn verhuisd. In Kaboel zou verzoeker eerst als zelfstandig handelaar in auto-onderdelen actief zijn geweest en vervolgens, vanaf april 2015 tot een maand voor zijn vertrek in januari 2017, als “*stock and workshop manager*” gewerkt hebben binnen een bedrijf dat herstel- en onderhoudsdiensten voor gepantserde wagens levert aan buitenlanders, waaronder Amerikanen. Op zeker moment zou verzoeker herhaaldelijk zijn opgebeld door de taliban die zijn samenwerking vroegen en spraken over de *jihad* en de bezetting van Afghanistan door buitenlanders. Verzoeker zou deze telefoontjes echter niet ernstig hebben genomen. Toen de taliban hem vervolgens belden met wat een zakelijk voorstel leek, zou verzoeker ermee ingestemd hebben hen te ontmoeten. Tijdens deze ontmoeting probeerden de taliban verzoeker echter te overtuigen van het nut van de *jihad* en vroegen ze zijn samenwerking bij het uitvoeren van een terroristische aanval. Op dat ogenblik zou verzoeker geen andere mogelijkheid hebben gezien dan toe te zeggen. Aangezien verzoeker bezorgd was over wat hem overkomen was, zou hij de volgende dag hierover gesproken hebben met de “*financial officer*” van het bedrijf waarvoor hij werkte. Op aangeven van zijn baas zou verzoeker vervolgens zijn overgeplaatst naar het centrale kantoor in de wijk Taymani. Verzoeker zou nadien opnieuw door de taliban zijn opgebeld en aangespoord om voort te maken. Toen verzoeker de taliban liet weten dat hij hen toch niet kon helpen, zouden ze hem gezegd hebben dat hij zichzelf in gevaar bracht. Op 24 december 2016 zou verzoeker nabij zijn huis benaderd zijn door vier personen die hem met geweld in hun voertuig probeerden te krijgen. Verzoeker zou aan zijn belagers zijn kunnen ontsnappen en vervolgens thuis zijn schoonbroer hebben gebeld. Deze zou daarop naar verzoekers huis zijn gekomen en daar verzoekers verklaringen over wat hem net overkomen was hebben neergeschreven. Met die verklaringen zou verzoekers vrouw vervolgens naar de politie zijn gegaan om klacht neer te leggen. Verzoeker verklaart dat hij zelf die nacht nog naar het huis van een vriend ging en vervolgens naar een hem onbekende plaats in het district Qarabagh, waar hij gedurende een maand gebleven zou zijn in afwachting van een vals paspoort waarmee hij op 21 januari 2017 Afghanistan zou hebben verlaten. Verzoeker geeft verder aan dat de “*financial officer*” van het bedrijf waarvoor hij werkte door de taliban werd vermoord.

De Raad stelt vast dat verzoeker met betrekking tot de kern van zijn vluchtrelaas, met name de bedreigingen die hij vanwege de taliban zou hebben ontvangen, slechts fotokopieën neerlegt van een klacht bij de politie en van een krantenartikel. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Wat betreft het krantenartikel, waarin verzoekers relaas wordt beschreven, dient bovendien te worden gewezen op de volgende pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing, die door verzoeker in het verzoekschrift geheel ongemoeid worden gelaten:

“Aan dit stuk kan evenwel geen geloof worden gehecht omdat vastgesteld wordt dat de auteur schijnbaar helderziend moet zijn geweest. De uitgiftedatum van de desbetreffende krant is namelijk woensdag 22 jaddi 1395 AK (11 januari 2017 GK). Hoe de auteur van het artikel dan kan weten dat op 29/12/1395 AK (19 maart 2017 GK) de financial officer van Alpha United werd vermoord, is raadselachtig. U verwijst tijdens uw onderhoud op het CGVS ook uitdrukkelijk naar dit voorval (CGVS1, p. 10,12). Het is ook opvallend dat een krant uit Paktia op zijn voorpagina verslag zou uitbrengen van individuele vervolgingsfeiten die zich afspeelden in de hoofdstad Kabul. Er mag worden aangenomen dat er dagelijks incidenten met meer weerklank te melden zijn, in en rond Paktia. Het CGVS kan zich dan ook niet van de indruk ontdoen dat u het document tegen betaling hebt laten opstellen.”

De klacht bij de politie blijkt dan weer enkel en alleen op basis van verzoekers verklaringen en die van zijn vrouw te zijn opgesteld, waardoor dit stuk objectieve bewijswaarde ontbeert (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4 A, notities van het persoonlijk onderhoud van 3 juli 2018, p. 11).

Wat betreft deze documenten wordt verder gewezen op de objectieve informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen worden verkregen. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan ‘officiële’ stukken (adm. doss., stuk 15, map met ‘Landeninformatie’, nr. 1, COI Focus “Afghanistan. Corruptie en documentenfraude” van 21 november 2017).

De door verzoeker ter terechtzitting neergelegde brief van de redactievoorzitter van de krant Paktia Ghag van 19 augustus 2019 bevat algemene gegevens over deze krant, maar heeft geen betrekking op verzoekers relaas, noch op de verwijzing daarnaar in het artikel dat door verzoeker werd neergelegd. Verzoeker legt ter terechtzitting tevens enkele uitgaves neer van de krant Paktia Ghag Weekly om te bewijzen dat dit weekblad wel degelijk actief is. Echter, niet het bestaan of de activiteit van dit weekblad wordt in de bestreden beslissing ter discussie gesteld, doch wel het feit dat dit weekblad een artikel zou hebben gepubliceerd waarin bericht wordt over de persoonlijke vervolgingsfeiten die verzoeker aanvoert in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Aan de concrete en pertinente vaststellingen die dienaangaande in de bestreden beslissing zijn opgenomen doet verzoeker geen afbreuk door enkele originele uitgaven van de Paktia Ghag Weekly voor te leggen. Opmerkelijk hierbij is trouwens dat verzoeker van het exemplaar waarvan hij tijdens de administratieve procedure een fotokopie heeft neergelegd geen originele uitgave neerlegt.

Gelet op wat hierboven is uiteengezet, kunnen de voormelde documenten op zich niet volstaan om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn relaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de bedreigingen van de taliban ten aanzien van hem wordt vooreerst geschaad door de vaststelling dat hij inconsistente verklaringen heeft afgelegd wat betreft de chronologie van de gebeurtenissen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) verklaarde verzoeker dat hij in 2015 twee keer door de taliban werd bedreigd en gevraagd om samen te werken. Pas in december 2016 of januari 2017 zou verzoeker de derde en laatste keer zijn bedreigd, dit keer met de dood, alvorens er een poging werd ondernomen om hem te ontvoeren. Volgens deze versie van de feiten is er dus bijna of zelfs meer dan een jaar verstreken tussen de tweede en de derde bedreiging die verzoeker zou hebben ondergaan (adm. doss., stuk 11 A, vragenlijst, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) situeert verzoeker het begin van de bedreigingen echter op een ander moment en uit zijn verklaringen aldaar blijkt bovendien dat alles zich in een tijdspanne van slechts enkele dagen heeft voltrokken. Tijdens het persoonlijk

onderhoud dat plaatsvond op 4 oktober 2018 verklaarde verzoeker immers dat hij het eerste dreigtelefoontje ongeveer twee jaar geleden ontving en dat er anderhalve maand à twee maanden (misschien iets meer of minder) is verstreken tussen het allereerste telefoontje en de poging tot ontvoering. Verzoeker bevestigde bovendien dat de drie telefoontjes kort na elkaar kwamen, om de dag of om de twee dagen (adm. doss., stuk 4 B, notities van het persoonlijk onderhoud van 4 oktober 2018, p. 4-5). De vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de aan hem gerichte bedreigingen ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing op goede gronden vastgesteld dat verzoeker geen consistente verklaringen heeft afgelegd over het aantal telefoontjes dat hij gekregen heeft voorafgaand aan zijn ontmoeting met de taliban. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

"Bij de DVZ haalde u aan dat u tweemaal bedreigd werd door de taliban omwille van uw werk (vragenlijst CGVS, d.d. 22/12/2017, vraag 5). Omdat u er niet op reageerde, werd u nog een laatste keer bedreigd in het begin van de tiende maand 1395 (december 2016), alvorens ze een poging tot ontvoering hadden ondernomen, zei u toen. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud spreekt u echter al van twee à drie telefoontjes van de taliban (CGVS1, p. 6, 9). Tijdens uw tweede onderhoud zegt u dan weer concreet dat ze u drie keer hadden gebeld alvorens u een ontmoeting had (CGVS2, p. 4) om nadien te spreken van vier telefoontjes alvorens u ze daadwerkelijk ontmoette en ze u en uw familie bedreigden met de dood (CGVS2, p. 7). Na de drie telefoontjes waarbij u dacht dat het om een grap ging, werd u namelijk nog een vierde maal opgebeld om zaken te doen (CGVS2, p. 7). Het mag duidelijk zijn dat u niet consistent bent in uw verklaringen omtrent het exacte aantal telefoontjes dat u kreeg van de taliban alvorens u hen ontmoette. Uit bovenstaande opsomming blijkt dat u uw verklaringen om de haverklap wijzigt. Indien u daadwerkelijk voorafgaand aan uw ontmoeting een viertal telefoontjes zou hebben gekregen van de taliban, mag toch verwacht worden dat u beter in staat zou zijn om het precieze aantal telefoontjes te kunnen bepalen, gezien deze sleutelementen zijn in de motieven die hebben geleid dat u uw land van herkomst hebt moeten ontvluchten. Dat u hieromtrent inconsistente verklaringen aflegt tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan."

De Raad stelt vast dat verzoeker geen poging onderneemt om voormelde inconsistenties in zijn relaas uit te klaren of hieromtrent een aannemelijke en afdoende verklaring te bieden. Verzoeker doet aan de betrokken motieven van de bestreden beslissing dan ook geen afbreuk.

Vervolgens dient de Raad in navolging van de adjunct-commissaris-generaal vast te stellen dat verzoekers relaas meerdere onaannemelijkheden en incoherenties bevat, zoals op goede gronden in de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing wordt uiteengezet:

"Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw beweringen dat u geen geloof hechtte aan de drie telefoontjes die u voorafgaand aan uw ontvoering zou hebben ontvangen (CGVS1 p. 9-10). Gevraagd waarom u die telefoontjes niet ernstig nam antwoordt u dat u dacht dat het uw vrienden of collega's waren die u wilden storen omdat u niets te maken had met de taliban en u dan ook niet kon weten dat de taliban u zouden opbellen (CGVS1 p.9-10). Collega's of vrienden plegen soms valse telefoontjes, beweert u (CGVS1 p. 10). Deze argumentatie kan evenwel niet zomaar worden aangenomen. Uit de Afghaanse context en de reputatie die de taliban hebben kunnen opbouwen kan worden afgeleid dat telefoontjes waarin wordt opgedragen tot de jihad en melding wordt gemaakt van de bezetting door de buitenlanders (CGVS2, p. 5), wel degelijk ernstig moeten worden genomen. U zegt zelf ook dat u, uit de incidenten die gebeuren in Afghanistan, kunt afleiden dat mensen worden gedwongen een terroristische aanval te plegen, ze onschuldigen brutaal vermoorden en zelfmoordaanvallen uitvoeren (CGVS1, p. 9). Dat u tot drie keer toe deze inschatting niet kon maken is niet aannemelijk en ligt niet in lijn met de algemene reputatie van de taliban alsook uw eigen kennis van de taliban. Het is onbegrijpelijk dat u na drie telefoontjes op evenveel dagen, waarin wordt gesproken over de jihad en u wordt aangespoord tot samenwerking, u deze telefoontjes niet ernstig nam louter en alleen omdat u het niet verwacht had (CGVS1, p. 9; CGVS2, p. 5). U wijst hierbij op uw onbelangrijk profiel door te stellen dat u geen belangrijk persoon, geen soldaat of officier was, waardoor u niet begreep waarom de taliban contact met u zou willen opnemen. Om die reden nam u de telefoontjes niet ernstig en deed u er amper iets mee. Zo bracht u wel uw vrienden op de hoogte, maar ook zij kozen de optie van grappenmakers, wat hoegenaamd niet geloofwaardig overkomt. Dat iedereen deze dreigtelefoontjes als grap zou categoriseren, is gezien de ook door u gekende Afghaanse context, gewoon niet geloofwaardig. Verder deed u niets met de telefoontjes, benadrukt u (CGVS2, p. 5). (...)

Vervolgens is uw gedrag na uw persoonlijke ontmoeting allerminst coherent te noemen. Nadat ze u verduidelikten alles te weten over uw werk én familie en u zelfs letterlijk vertelden zorg te dragen voor uzelf, uw kinderen en uw familie, belde u de dag nadien uw werkgever op die u na het horen van het

verhaal enkel en alleen maar van vestiging liet verhuizen (CGVS1, p. 6, 8). U bleef echter gewoon thuis wonen aangezien u vijf dagen na uw ontmoeting op weg naar huis was toen u bijna werd ontvoerd door hen (CGVS1, p. 6-7; CGVS2, p. 7). Pas na die ontvoering trok u in bij een vriend (CGVS, p. 8). De door u genomen voorzorgsmaatregel na uw ontmoeting met de taliban om van werkplaats te wisselen staat dan ook in schril contrast met uw beslissing gewoon thuis te blijven wonen. Er kan worden verwacht dat u op uw werkplaats steeds in gezelschap was van meerdere collega's, terwijl u bij u thuis heel wat kwetsbaarder moet zijn geweest. Waarom u dan zo nodig diende te verhuizen van bureau, maar er niet aan dacht om ook even niet meer naar huis te gaan en ook uw gezin in veiligheid te brengen, kan niet worden gevat en ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de door u geschetste gebeurtenissen.

Vervolgens wordt uw relaas ondermijnd doordat het niet geloofwaardig is dat de taliban u, een nobele onbekende die nooit eerder iets te maken heeft gehad met hen én zelfs voor een bedrijf werkte dat indirect voor de Afghaanse overheid en de buitenlanders werkte, in vertrouwen zouden nemen en hen hun plannen vanaf de eerste ontmoeting uit de doeken zouden doen (CGVS1, p. 4, 6 & 9; CGVS2, p.5). Uw verklaring dat ze u niet konden overtuigen maar u dwongen, ze van niemand bang zijn en ze u en uw familie pijn zouden doen indien u de politie zou contacteren, kan het blinde vertrouwen dat de taliban in u stelde niet rechtvaardigen (CGVS1, p. 12; CGVS2, p. 8-10). Meer zelfs. U verklaart dat u tijdens de ontmoeting met de taliban niet meteen akkoord ging met hun vraag om hun plannen uit te voeren en u vroeg hen zelfs om u met rust te laten (CGVS2, p. 6, 9). U probeerde de taliban duidelijk te maken dat u een gewone burger was en nooit iets te maken heeft gehad met een partij of betrokken was bij zulke zaken (CGVS2, p. 9). Op die wijze blijkt opnieuw dat uw profiel voor de taliban ongetwijfeld niet erg betrouwbaar moet zijn geweest. Waarom de taliban u dan meteen bij jullie eerste ontmoeting zouden informeren over een aanslag en de te hanteren explosieven mag een raadsel heten (CGVS2, p.9-10). U erkent deze vaststelling en wijst erop dat de taliban zo te werk gaan (CGVS2, p.10). De taliban kunnen volgens u immers niet elke dag naar de stad komen en ontmoetingen doen. Bij de eerst mogelijke kans en ontmoeting die ze krijgen doen ze hun plannen uit de doeken en bedreigen ze mensen om die plannen uit te voeren. U verklaart tevens dat de taliban iedereen contacteren, of ze nu voor of tegen de taliban zijn en of ze nu banden hebben met anderen of politieke partijen (CGVS2, p. 10). Hierbij aansluitend valt op dat de taliban iemand met uw profiel van werknemer van een bedrijf dat indirect voor de Afghaanse overheid en de buitenlanders werkt, zo in vertrouwen nemen en gedetailleerde info met u delen. Deze modus operandi van de taliban zoals u ze beschrijft is niet aannemelijk. Gezien ze, zoals u beweert maar een beperkt aantal keer naar de stad kunnen komen, lijkt het meer aannemelijk dat ze hun plannen zorgvuldiger zouden aanpakken, een beroep zouden doen op welgekozen voorbereide vertrouwelingen die de plannen tot in de perfectie zouden kunnen uitvoeren om zo de weinige kansen die de taliban in de stad hebben tot een goed einde te brengen. Door op een onbekende en weinig te vertrouwen persoon beroep te doen, weten de taliban ook dat de kans op een geslaagde missie immens klein is, door het risico op ontdekking, verklikking en mislukking.

Daarenboven valt op dat u zeer weinig kennis heeft van het profiel van de kleinzoon van uw tante die lid van de taliban is en die u zou hebben voorgedragen aan de taliban om u te contacteren (CGVS1, p. 6; CGVS2, p.10). U weet bijvoorbeeld niet sinds wanneer hij lid is van de taliban, wat zijn functie was bij de taliban, wat voor activiteiten hij had bij de taliban en waarom hij zich had aangesloten bij hen (CGVS2, p.10-11). U weet wel dat hij naar Pakistan ging om zaken te doen met kledij (CGVS2, p.10-11). Die informatie heeft u verkregen via zijn zussen die soms op bezoek kwamen bij u (CGVS2, p.11). In die zin is het vreemd dat u zo weinig informatie heeft bekomen over zijn lidmaatschap bij de taliban. Over zijn motief om uw gegevens aan de taliban door te geven kan u enkel zeggen dat hij gewoon misbruik wou maken van de situatie (CGVS2, p.11). U zou hem maar eenmaal telefonisch hebben proberen contacteren, terwijl dit familielid net uw gegevens aan de taliban had bezorgd en u in deze penibele situatie had gebracht (CGVS2, p.11-12). Wanneer u gevraagd wordt waarom u niet meer of via andere wegen contact probeerde te maken met die kleinzoon van uw tante, zegt u dat u hij niet opnam en zijn ouders en grootouders overleden waren (CGVS2, p.11). Geconfronteerd met de vaststelling dat u slechts eenmaal geprobeerd heeft te bellen, stelt u uw antwoorden bij en zegt u dat u die dag meermaals een poging hebt ondernomen maar er nooit geantwoord werd (CGVS2, p. 11). Dat u uw antwoorden aanpast naargelang de vraagstelling ondermijnt vanzelfsprekend uw geloofwaardigheid. Ook vreemd is dat u dan weer niet via zijn zussen contact zou hebben proberen zoeken om een antwoord te vinden op uw vragen. Dat u later hoorde dat hij niet in Kabul zou zijn doet weinig ter zake (CGVS2, p.11).

(...)

Tot slot kunnen ook vragen worden gesteld bij uw incoherente en weinig geloofwaardige verklaringen over wie u wanneer in veiligheid bracht na de poging van de taliban om u te ontvoeren. Zo zegt u in eerste instantie dat u onmiddellijk uit het huis trok nadat de man van uw tante was aangekomen en die ook uw kinderen van daar meenam (CGVS1, p. 8). In tweede instantie haalt u echter aan dat uw echtgenote samen met uw kinderen en de man van uw zus aanwezig waren in uw huis toen de taliban

een dag na uw vertrek op de deur klopten (CGVS1, p. 10). Naast deze incoherentie is het vooral bijzonder frappant dat u sowieso uw echtgenote en wel of niet uw kinderen na uw poging tot ontvoering in uw huis zou hebben achtergelaten. U bracht uw gezin namelijk pas in veiligheid de nacht volgend op de dag na de mislukte ontvoering, zegt u (CGVS1, p. 10). Nochtans hadden de taliban voordien reeds kenbaar gemaakt dat ze u wisten wonen en besliste u zelf ook de nacht na de ontvoering uw eigen huis te verlaten (CGVS1, p. 8). Wanneer u gevraagd wordt waarom uw gezinsleden nog thuis bleven na het incident van uw ontvoering, zegt u dat het was om de klachtenbrief in te dienen en ze pas nadat ze bedreigd werden het huis hadden verlieten (CGVS1, p.10). Dat u tot deze argumentatie komt is verbazend. U poneert namelijk de idee dat u niet kon inschatten dat uw familie op dat moment gevaar liep, ondanks de reputatie van de taliban en uw voorgeschiedenis met hen waarbij uw familie concreet gevisieerd en bedreigd werd (CGVS1, p.6,8; CGVS2, p.7,9-10). Of u stelt het belang van het indienen van de klachtenbrief boven de veiligheid van uw gezin, wat helemaal frappant is. Het mag in ieder geval duidelijk zijn dat uw handelen niet overeenstemt met uw voorgehouden vrees voor uw familie.”

Verzoeker stelt in het eerste middelonderdeel dat het feit dat bepaalde van zijn verklaringen als weinig plausibel worden beschouwd en zijn gedrag in bepaalde omstandigheden incoherent zou zijn, geen afbreuk doet aan het feit dat zijn verklaringen als consequent en consistent voorkomen. Daarbij gaat hij er evenwel aan voorbij dat hij met betrekking tot het aantal telefonische bedreigingen en de chronologie van deze bedreigingen geen consistente verklaringen heeft afgelegd, zoals hoger uiteengezet en door hem niet weerlegd wordt. De hierboven aangehaalde vaststellingen hebben bovendien betrekking op de kern van verzoekers relaas, zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker beperkt zich dienaangaande in zijn verzoekschrift tot het herhalen van eerdere verklaringen, het poneren van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de adjunct-commissaris-generaal. Hij onderneemt niet de minste poging om de hoger weergegeven motieven van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen of te ontcrachten. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind en volstaan om te besluiten dat verzoeker in zijn hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt omwille van een dreiging door de taliban.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde vrees voor ontvoering in Afghanistan, kan worden volstaan met een verwijzing naar wat hierover in de bestreden beslissing op goede gronden wordt gemotiveerd: “U haalt het voorbeeld aan van de kleinzoon van uw oom die zou zijn ontvoerd in Kabul. Uw advocaat voegt hieraan toe dat u een zakenman was (CGVS2, p.14-15). Gevraagd waarom u verwees naar de ontvoering van de kleinzoon van uw oom zegt u dat die een goed leven leidde zoals u en mensen die rijk zijn kans maken om ontvoerd te worden (CGVS2, p.15). Er moet echter worden opgemerkt dat u geen enkele bijkomende informatie kunt geven over de ontvoering van die kleinzoon, en er dus niet in slaagt deze geloofwaardig te maken of te linken aan uw persoon. U weet niet door wie de kleinzoon precies werd ontvoerd, noch van waar of wanneer hij werd ontvoerd (CGVS2, p.15). Wat de familie van die kleinzoon na zijn ontvoering heeft gedaan, is u evenmin bekend (CGVS2, p.15). Indien u daadwerkelijk een vrees voor ontvoering zou hebben bij terugkeer, zoals wat gebeurde met de kleinzoon van uw oom, mag verwacht worden dat u meer informatie zou hebben proberen te achterhalen over diens ontvoering en de feiten nadien, ten einde de dreiging en de eventuele oplossingen voor uzelf in te schatten. Ook legt u geen enkel bewijs neer van de door u opgeworpen ontvoering van de kleinzoon van uw oom. U bent er dan ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat een familielid van u daadwerkelijk ontvoerd is. Wat er ook van zij, een loutere algemene verwijzing naar uw welgesteldheid is echter op zich niet voldoende om aan te tonen dat u nood zou hebben aan internationale bescherming. U dient immers uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming *in concreto* aan te tonen en u blijft desbetreffend in gebreke.”

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zoverre hij in het eerste onderdeel van het enig middel aanvoert dat uit de richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018 waaruit hij citeert, volgt dat wie in Afghanistan welgesteld is of als zodanig wordt gepercipieerd per definitie nood heeft aan internationale bescherming. Uit voormelde richtlijnen, waarvan de referentie is opgenomen in de aanvullende nota die door verwerende partij op 8 augustus 2019 werd neergelegd, blijkt duidelijk dat een eventuele nood aan bescherming afhankelijk is van individuele omstandigheden. Bijgevolg kan verzoeker niet volstaan met een loutere verwijzing naar een risicoprofiel om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft wat dit betreft in gebreke. Het gegeven dat de (adjunct-)commissaris-generaal verzoekers vrees naar de toekomst toe dient te beoordelen, doet hieraan geen afbreuk.

Waar verzoeker in het eerste onderdeel van het enig middel stelt dat hij zijn vrees voor vervolging omwille van zijn tewerkstelling bij een bedrijf dat mogelijks geassocieerd wordt met Afghaanse of buitenlandse veiligheidsdiensten heeft geobjectiveerd, dient dit op basis van de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing te worden tegengesproken:

“Er kan evenmin aangenomen worden dat u louter omwille van uw tewerkstelling als stock en workshop manager voor Alpha United Logistics Company te Kabul een gegronde vrees op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan heeft. De “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 stellen uitdrukkelijk dat de nood aan bescherming voor personen die geassocieerd worden met de Afghaanse veiligheidsdiensten afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een verzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar zijn vroegere tewerkstelling niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Gezien de ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten haalt u verder niets aan waaruit dit zou moeten blijken.”

Het enkele gegeven dat verzoeker een risicoprofiel heeft als (voormalig) werknemer bij een bedrijf dat zaken doet met buitenlanders volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft wat dit betreft in gebreke.

Wat betreft zijn vermeende vrees omwille van zijn Russische nationaliteit, dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel identiteitsdocument of ander bewijskrachtig stuk voorlegt dat zijn bewering de Russische nationaliteit te bezitten kan staven. Verzoeker verklaarde dat hij een Russisch paspoort had, maar dat hij dit verloren is (adm. doss., stuk 11 B, verklaring DVZ, nr. 28, en stuk 4 A, notities van het persoonlijk onderhoud van 3 juli 2018, p. 3). Ter staving van dit verlies brengt verzoeker evenwel geen enkel stuk bij. Verzoeker heeft bovendien geen eensluidende verklaringen afgelegd over de omstandigheden waarin en de wijze waarop hij de Russische nationaliteit zou hebben verkregen. Bij de DVZ verklaarde verzoeker dat hij in 1996 naar Rusland ging voor zijn werk en er verbleef tot 2000. Hij zou er de Russische nationaliteit hebben verkregen via vrienden (adm. doss., stuk 11 B, verklaring DVZ, nr. 36). Op het CGVS verklaarde verzoeker dan weer dat hij ten tijde van het regime van de taliban naar Rusland vertrok omdat het moeilijk was om in Kaboel te leven en dat hij een Russisch paspoort verkreeg door een schijnhuwelijk aan te gaan met een vrouw in geldnood. Dit Russisch paspoort zou het voor verzoeker makkelijker hebben gemaakt om aan auto-onderdelen te geraken voor zijn zaak (adm. doss., stuk 4 A, notities van het persoonlijk onderhoud van 3 juli 2018, p. 3-4). Tot slot merkt de Raad nog op dat verzoeker bij de DVZ gevraagd werd alle nationaliteiten – zowel de huidige als alle eerdere – te vermelden, maar dat hij blijkens het verslag dat van zijn verklaringen werd opgemaakt enkel melding heeft gemaakt van zijn Afghaanse nationaliteit (adm. doss., stuk 11 B, verklaring DVZ, nr. 6).

Op basis van de voorgaande vaststellingen kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker over de Russische nationaliteit beschikt. Hoe het ook zij, er dient te worden vastgesteld dat verzoeker tijdens de administratieve procedure op geen enkel ogenblik melding heeft gemaakt van enige vrees ten aanzien van Rusland. Evenmin heeft verzoeker ooit aangegeven dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen vreest omwille van zijn Russische nationaliteit. Verzoeker heeft zowel bij de DVZ als op het CGVS verklaard dat hij in Afghanistan wordt bedreigd door de taliban, die hem zouden hebben willen betrekken bij het plegen van bomaanslagen. Dit is volgens verzoeker de hoofdrede voor zijn vrees bij terugkeer. Daarnaast verwees verzoeker naar de algemene onveiligheid in zijn land van herkomst en de ontvoeringen die er gebeuren, waaronder die van de kleinzoon van zijn oom. Verzoeker bevestigde dat er geen andere redenen waren waarom hij niet terug kan naar zijn land van herkomst (adm. doss., stuk 4 A, notities van het persoonlijk onderhoud van 3 juli 2018, p. 12-13, en stuk 4 B, notities van het persoonlijk onderhoud van 4 oktober 2018, p. 13). De Raad benadrukt dat het aan de kandidaat-vluchteling toekomt om alle elementen op basis waarvan hij meent in aanmerking te komen voor erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming spontaan aan te reiken wanneer hem daarnaar wordt gevraagd door de bevoegde asielinstanties. Aangezien verzoeker voor de DVZ en het CGVS geen vrees omwille van zijn Russische nationaliteit heeft aangehaald, kan hij de adjunct-commissaris-generaal niet dienstig verwijten hiernaar geen onderzoek te hebben gedaan.

Nog daargelaten de laattijdigheid van de (pas in het verzoekschrift) opgeworpen vrees omwille van verzoekers Russische nationaliteit, is de Raad voorts van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij gelet op zijn Russische nationaliteit tot een bepaalde sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, van de Vreemdelingenwet behoort en om die reden internationale bescherming behoeft. Verzoeker verwijst in dit verband naar de situatie van Afghanen die na een jarenlang verblijf in Europa of elders, al dan niet gedwongen, terugkeren naar Afghanistan, waar zij problemen ondervinden omdat zij er nooit hebben gewoond of er lang geleden vertrokken zijn. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker naar eigen zeggen slechts van 1996 tot 2000 in Rusland verbleef, dat hij er geen gezinsleven uitbouwde aangezien zijn vrouw in Afghanistan bleef en dat hij na zijn terugkeer naar Afghanistan enkel nog naar Rusland reisde in het kader van zijn werk (adm. doss., stuk 11 B, verklaring DVZ, nr. 36, stuk 4 A, notities van het persoonlijk onderhoud van 3 juli 2018, p. 3 en 7, en stuk 4 B, notities van het persoonlijk onderhoud van 4 oktober 2018, p. 12). Aldus blijkt niet dat verzoeker met Rusland behalve de nationaliteitsband – voor zover hier geloof aan kan worden gehecht – nauwe banden van familiale, maatschappelijke of sociaal-culturele aard heeft, noch dat hij er in de jaren voorafgaand aan zijn komst naar België dermate vaak en lang heeft verbleven dat hij zijn leven in Afghanistan niet terug zou kunnen opnemen. Verzoeker beperkt zich wat dit betreft tot een loutere verwijzing naar algemene informatie en blijft in gebreke voormelde vrees *in concreto* aan te tonen.

Uit de bestreden beslissing blijkt voorts dat verzoeker in het kader van het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming specifieke steunmaatregelen werden verleend omwille van de psychologische problemen waarmee hij kampt:

“Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om u op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw psychologische problemen, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.”

Verder wordt in de bestreden beslissing omtrent verzoekers psychologische klachten terecht het volgende uiteengezet:

“Inzake uw psychische problemen, die u staft met een verslag van een psychotherapeut die stelt dat u lijdt aan een depressie met slaapproblemen, aan concentratieproblemen en aan geheugenproblemen, moet worden opgemerkt dat er geen enkele aanwijzing of bewijs bestaat van een verband tussen uw gezondheidstoestand en de door u aangehaalde feiten waardoor u Afghanistan heeft verlaten. Uit het verslag blijkt niet hoe het onderzoek is gevoerd en op welk vlak uw geheugenproblemen slaan. Ook kan nergens uit het medisch stuk opgemaakt worden dat u gezien uw klachten niet de capaciteiten zou hebben uw verzoek mondeling toe te lichten, gezien u ook tijdens de persoonlijke onderhouden steeds vlot op de vragen heeft kunnen antwoorden en ook steeds positief heeft geantwoord op de vraag of u alle vragen goed heeft begrepen (notities persoonlijk onderhoud CGVS1 d.d. 3 juli 2018, p.14 ; notities persoonlijk onderhoud CGVS2 d.d. 4 oktober 2018, p.15). Daarenboven wordt vastgesteld dat u in staat bent uw verhaal chronologisch en gestructureerd te vertellen en dat uw gehoor rijk is aan details, met de daarbij horende data (zie bijvoorbeeld CGVS1 p.4-7; CGVS2 p.12). Bovendien moet worden opgemerkt dat u gedurende de persoonlijke onderhouden vlot op alle vragen heeft kunnen antwoorden en dat noch u noch uw advocaat op het eind van uw onderhouden aangaven dat u geen adequate verklaringen kon afleggen (CGVS1 p. 13-14 & CGVS2, p. 14). Bijgevolg kunnen de door u verklaarde geheugenproblemen geen verklaring zijn voor de vastgestelde tegenstrijdigheden, ongeloofwaardigheden en lacunes in uw asielmotieven. Tot slot dient te worden opgemerkt dat een psychotherapeut geen erkende dokter is die een dergelijke medische diagnose kan stellen.”

Verzoeker betwist in het eerste middelonderdeel de vaststelling in de bestreden beslissing dat zijn geheugenproblemen geen verklaring kunnen bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden, ongeloofwaardigheden en lacunes in zijn asielmotieven, maar blijft in gebreke de concrete en pertinente vaststellingen die deze conclusie schragen *in concreto* te weerleggen of te ontcrachten. Verzoeker betoogt dat het feit dat hij tijdens zijn persoonlijke onderhouden steeds vlot op de vragen heeft kunnen antwoorden alleen betekent dat hij heeft meegewerkt met de procedure. Waaruit volgens hem dan wel mag blijken dat hij tijdens zijn persoonlijke onderhouden met dermate ernstige geheugenproblemen kampte dat hij niet in staat was om coherente en correcte verklaringen af te leggen over de kern van zijn relaas, laat verzoeker in het midden.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn ten slotte niet van aard de appreciatie van zijn vluchtmotieven te wijzigen. Hoger werden reeds de klachtenbrief, het krantenartikel, de kranten en de

brief van de redactievoorzitter van Paktia Ghag Weekly besproken. Verzoekers *taskara* en de *taskara's* van zijn gezinsleden, alsook het militair boekje en de huwelijksakte, bevatten identiteitsgegevens die niet ter discussie staan en geen betrekking hebben op verzoekers vluchtmotieven. De documenten die betrekking hebben op verzoekers tewerkstelling in Afghanistan en de vluchtgegevens van Turkish Airlines staven evenmin de vervolgingsfeiten die verzoeker beweert te hebben meegemaakt omwille van zijn werk. De briefomslagen, tot slot, kunnen aantonen dat aan verzoeker documenten werden opgestuurd uit Kaboel, maar werpen evenmin enig licht op verzoekers vluchtmotieven.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden nood aan bescherming, is er geen reden om het vluchtrelaas te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt verwerende partij in haar aanvullende nota van 8 augustus 2019 op basis van recente informatie waaraan in deze nota wordt gerefereerd dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kaboel niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die daarnaar terugkeert aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In voormelde aanvullende nota van verwerende partij wordt desbetreffend het volgende uiteengezet:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille van de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet."

De Raad stelt vast dat bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot de stad Kaboel gebaseerd is op het geheel van de recente informatie waarvan de referentie is opgenomen in de aanvullende nota van verwerende partij.

In het tweede onderdeel van het enig middel verwijst verzoeker naar rapporten van 2018 die reeds in rekening werden gebracht in de hoger weergegeven veiligheidsanalyse, alsook naar een rapport dat een overzicht biedt van veiligheidsincidenten die zich tussen oktober 2018 en januari 2019 in Kaboel hebben voorgedaan ("General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul" van ecoi.net van 25 februari 2019). Deze informatie is niet van aard om aan te tonen dat voormelde veiligheidsanalyse van verwerende partij, die bovendien ook gesteund is op rapporten die van recentere datum zijn dan deze waarnaar verzoeker verwijst, niet correct of achterhaald is, doch ligt in de lijn van de hierboven aangehaalde vaststellingen. Het gegeven dat UNHCR in haar meest recente richtlijnen van oordeel is dat Kaboel over het algemeen niet in aanmerking komt als intern vluchtalternatief, is *in casu* irrelevant. Verzoeker betwist immers niet dat Kaboel als zijn regio van herkomst in Afghanistan dient te worden beschouwd, en niet als intern vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst verder in dit middelonderdeel naar een nieuwsbericht van 24 maart 2019 dat melding maakt van het verzoek van de Afghaanse minister van Migratie aan Nederland om voorlopig geen uitgeprocedeerde Afghaanse asielzoekers terug te sturen naar Afghanistan. Dit bericht bevat echter geen informatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in Kaboel en is derhalve niet relevant voor de beoordeling van het reële risico dat verzoeker loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat de veiligheidssituatie inmiddels zodanig is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in de stad Kaboel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bestaat.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat de stad Kaboel op zich geen gebied is waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten voor een *protection officer* die binnen de diensten van het CGVS een specifieke opleiding volgde om hem op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenfinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN